

KO TU ŠEIT DARI?

Paldies tev, brāli Nevil. Kā es teicu šorīt, vienmēr ir labi nākt uz Tā Kunga namu.

2 Es tā kā grasījos šovakar te pasaukt vienu jaunkundzīti, lai viņa nodziedātu vienu dziesmu, ko es nesen dzirdēju viņu dziedam manā mājā. Es domāju, ka mums vēl ir tam laiks, ja vien viņa nav pārāk kautrīga. Džefrijas jaunkundze, ko tu par to domā, to dziesmiņu, ko tu tur dziedāji? Es gāju iekšā un dzirdēju, kā tā tiek dziedāta, un man tā ļoti patika. Un es ceru, ka es tevi neapgrūtinu, prasot tev nodziedāt to vēlreiz. “*Pasaki man viņa vārdu*” vai kaut kas tamlīdzīgs. Vai tā ir tā? Es gribētu to dzirdēt vēlreiz. Es zinu, ka jums visiem tā patiks.

3 [Pārtraukums lentes ierakstā. Māsa Džefrija dzied “*Pasaki man vēlreiz viņa vārdu*”–Tulk.]

4 Ak, man tas vienkārši patīk! Es mīlu Viņa Vārdu. Vai jūs zināt, kas mani pamudināja par to domāt un paprasīt tai jaunkundzei to nodziedāt? Viņa ir manas meitiņas Rebekas skolas draudzene. Un kādu rītu es biju atgriezies, kaut ko darīju istabā, un es izdzirdēju to dziedāšanu. Un es nodomāju: “Nu, kādreiz es paprasīšu viņai nodziedāt to draudzē.”

5 Es vedu bērnus uz skolu, un pa ceļam es parunāju ar viņu par to dziedāšanu. Un viņa teica: “Es vienkārši piecēlos...” Varbūt es to nepateikšu burtiski. Bet viņa teica: “Tonakt es piecēlos, tas ir, es biju gultā, un es aizdomājos par šo dziesmu, un es saņēmu tādas svētības!”

6 Nu, es nodomāju: “Tas ir apbrīnojami, ka pusaudze runā par to, kā Svētais Gars viņus svētī, it īpaši šajā kopienā, šajā pilsētā.” Mums vajag vairāk šādu pusaudžu meiteņu. Mums vajag.

7 Arī šī otra mazā meitenīte, kas nupat šeit dziedāja, pirms dažām minūtēm. Es nezinu viņas vārdu, bet man patīk klausīties, kā dzied šie bērniņi, šīs mazās pusaudzītes. Vai jūs zināt, ka tas, kā mēs staigājam, kļūst par piemēru citiem? Tā patiešām ir.

8 Ir kāds sens stāsts, kas notika Anglijā pirms vairākiem gadiem, tur bija kāds vīrs. Viņš izdomāja, ka Ziemassvētkos viņš aizies ciemos un nedaudz ar draugiem iedzers, vienkārši sadraudzībai. Un viņš devās pie saviem kaimiņiem un apmainījās ar dāvanām, un ikviens no viņiem teica viņam: “Nu, Džon, iedzer mazliet no *šitā*.” Un malciņš *šeit* un malciņš *tur*, un viņš tā pamatīgi piedzērās.

9 Un pa ceļam uz mājām bija uzsnidzis aptuveni piecpadsmit centimetru biezs sniegs. Un viņa mazais dēliņš gāja aiz viņa. Viņš nevarēja viņu panest, viņš bija pārāk piedzēries. Un viņš bija ceļā uz mājām, un viņam gadījās pagriezties, un viņš ieraudzīja, ka viņa mazais puika teju vai vārtās pa sniegu. Un viņš sacīja: “Dēls, kāpēc tu vārties sniegā?”

10 Tas sacīja: “Tēt, es cenšos sekot tavām pēdām.” Un viņš pacēla mazo puisēnu augšup savās rokās un teica: “Dievs, sākot no šīs dienas es nekad vairs nedzeršu.”

11 Kāds sekos tavām pēdām. Iesim pa to taisno līniju, no šūpuļa līdz Golgātai. Tās ir tās pēdas; lai viņi iet pa tām.

12 Un tā, es zinu, ka šovakar ir vakarēdiena vakars. Un es aizņemšu tikai nedaudz laika, lai parunātu jums no Vārda. Un man patīk runāt par Viņu, jo Viņš man ir tik reāls.

13 Pirms kāda laika es lasīju nelielu rakstu, atkal aizdomādamies par tām meitenēm. Tas notika tur Rietumos. Tur bija brāzmaina, vētraina nakts, pūta stiprs vējš. Un tur bija daži cilvēki, kuriem bija lūgšanu sanāksme. Un to lūgšanu sanāksmi vadīja ļoti pievilcīga, neliela lēdija. Viņa nedomāja par briesmām, kas viņu piemeklēs, tā kā viņa dzīvoja tās mazās pilsētiņas otrā pusē. Un parasti tajā vakara laikā uz ielām bija ļoti daudz cilvēku. Kad lūgšanu sanāksme beidzās, viņu dziesmas bija skanējušas Tam Kungam un viņu sirdis bija laimīgas. Un es pieļauju, ka viņi visi jutās aptuveni tāpat, kā brālis Bīlers jutās pirms brīža, kad viņš liecināja. Tik ļoti priecīgi, viņi nespēja noturēt savu prieku, un viņiem vajadzēja to kaut kādā veidā izlaist ārā. Pēc tam, kad bija pateikts pēdējais “āmen”, viņi visi devās uz savām mājām.

14 Un tā jaunā lēdija paņēma savu mēteli, pacēla augšup apkakli un to cieši aizpogāja, un sāka

iet pa ielu. Un viņa saprata, ka aukstā nakts bija aizsūtījusi visus iekšā pie saviem pavarciem. Un izrādījās, ka viņa uz ielām ir viena pati. Un šķita, ka viņai sāka uzglūnēt briesmas.

15 Ziniet, es ļoti priecājos, ka Svētais Gars var brīdināt mūs par to, kas tuvojas; lai izvairītos no tām briesmām.

16 Un viņa nekad nebija domājusi, ka varētu baidīties. Un viņa sāka dziedāt to veco dziesmu: *Nē, nekad neatstās*. Un, ejot cauri pilsētai, šķita, ka neviens viņu neapgrūtinās, bet pēkšņi atkal parādījās tās pašas lielās bailes. Un viņai gadījās paskatīties, un turpat netālu stāvēja kāds derdzīga izskata vīrietis, kas skatījās tieši uz viņu; viņš bija izstiepis savas rokas *šādā* veidā, viņš tuvojās viņai.

17 Tur nebija iespējams aizbēgt. Un tas ir patiess stāsts. Tā ka viņa nevarēja bēgt; viņš būtu viņu noķēris. Atlika tikai viena lieta. Viņa nevarēja kliegt. Vējš uz ielas pūta tik spēcīgi, ka teju vai cēla gaisā viņas ķermeni. Viņa nespētu panākt, lai kāds viņu sadzird. Un tajā sniegā neko nevarēja redzēt.

18 Un atlika tikai viena lieta, ko darīt, un tā bija lūgšana. Tāpēc viņa sāka klusā balsī čukstēt lūgšanu Dievam. Un viņa teica, ka viņa tā arī neuzzināja, no kurienes tas uzradās, bet pēkšņi pie tām durvīm parādījās liels, milzīgs suns. Un viņa spalva bija sacēlusies, un viņš piegāja blakus viņai, un aizgāja tajā pusē, kur atradās tas vīrietis, un viņš sāka nikni rūkt, kad pienāca pie tā vīrieša. Un, tiklīdz tas vīrietis devās prom pa ielu, suns pagriezās un devās atpakaļ, un apgulās tais durvīs.

19 Dievs parūpēsies par Savējiem. Reizēm Dievs, Viņš darbojas pat caur suni vai kādu dzīvnieku, vai kādā citā veidā, lai parādītu Savu godību un Savu apsardzību. Es esmu tik laimīgs, ka pazīstu Viņu savu grēku piedošanā un ar pārliecību, ka mani grēki ir zem tām Asinīm, jo es atzīstos tajos Viņam katru dienu.

20 Varbūt šķita, ka šī rīta vēstījumā es biju nedaudz juceklīgs jeb nedaudz rupjš, un tas nebija pārāk piemērots temats dziedināšanas dievkalpojumam. Bet es esmu nodzīvojis pietiekami ilgi, lai zinātu sekojošo, brāli Tonij: ja cilvēks vienkārši darīs to, ko viņš jūtas vadīts darīt, Dievs parūpēsies par visu pārējo, visaugstākajā mērā. Tā ir pirmā reize šeit, kad tas ir noticis šādi. Parasti mēs izsniedzam lūgšanu kartiņas un nostādām cilvēkus. Bet Svētais Gars pamudināja mani pajautāt, cik daudz svešinieku ir ēkā, un tie bija gandrīz visi. Un tad Viņš darīja zināmas viņiem viņu vēlmes. Un tas...un pasludināja viņu dziedināšanu, un tā tālāk. Tas vienkārši parāda, ka “paklausība ir labāka nekā upuri, padevība un...nekā aunu tauki.”

21 Tāpēc šovakar es esmu izvēlējies šeit nelielu Rakstu vietu, lai parunātu tikai dažas minūtes. Un, pirms mēs to darīsim, uz brītiņu nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

22 Kungs, Tu esi Dievs mūžīgi mūžos. Un mēs pateicamies un slavējam Tevi par šo mums doto privilēģiju – atnākt Tavā priekšā caur lūgšanu. Visupirms zinot to, ka mums tas ir apsolīts, ka: “Ja jūs paprasīsiet kaut ko Manā Vārdā, Es to darīšu.” Un mums ir pārliecība, ka Tu dāvāsi mūsu lūgumu.

23 Un šovakar jau ir izdarīts tik daudz, ka mēs domājam, ka, ja mums būtu vienkārši jābeidz dievkalpojums un jādodas mājās, mēs varētu teikt: “Bija labi būt šeit.” Dzirdēt šīs Ciānas dziesmas, kuras dziedāja sanākušie! Dzirdēt cilvēkus, kad viņu balsis skan lūgšanā un pārdomās, un himnās! Kā ir teikts Rakstos: “Priecīgi savās savās sirdīs, dziedādami garīgas dziesmas.” Dzirdēt šīs mazās pusaudžu meitenītes! Šajā tumšajā stundā, kurā mēs dzīvojam, kā tas šovakar tika pateikts caur mūsu brāli Bīleru, un dzirdēt, kā viņas dzied Ciānas dziesmas! Dzirdēt, kā brālis Bīlers izsaka Tev, cik ļoti viņš ir pateicīgs un ko Tu esi darījis, un kā Tu viņu sakropļoji, lai ļautu viņam saprast, ko gan viņš tagad darītu bez tās rokas. Tas vienkārši parāda, ka mūs pasargā Tava žēlastība un spēks.

24 Ļauj, lai šovakar mēs visi esam uzmanīgi klausītāji, Kungs. Jo es ticu, ka mums ir pienācis laiks veikt inventarizāciju, pārbaudīšanas laiks, jo mēs nezinām, kad pienāks prom došanās laiks. Varbūt ir vēlāks, nekā mēs domājam. Tāpēc šovakar pārdomāsim mūsu ceļus un mūsu domas.

25 Un mēs lūdzam, lai dažas minūtes Tu parunā uz mums Vārdā un pēc tam svētī mūs

vakarēdiena kalpošanā; kad mēs ņemsim šīs košera maizes salauztos gabaliņus un vīnu, kas simbolizē Tavu laužto ķermeni un izlietās Asinis mūsu grēku piedošanai.

26 Mūsu ļoti mīļotais draudzes gans šovakar nejutās pārāk labi. Bet mūsu telefonsarunā viņš to visu uzlika uz altāra. Es esmu pārliecināts, ka Tu pieņemsi to, Kungs. Un es atkal pienesu lūgšanu par viņu, jo mēs viņu mīlam, un viņš ir mums vajadzīgs. Mēs lūdzam par viņu un viņa ģimeni, un par katru ģimeni, kas ir šeit, un par visiem izteiktajiem lūgumiem šovakar, un arī par klusajiem.

27 Turpini mūs svētīt sanāksmēs. Jo mēs prasām to Jēzus, Tava Dēla, Vārdā. Āmen.

28 Es gribu nolasīt tikai vienu nelielu fragmentu šeit no Rakstiem, kas atrodas 1. Ķēniņu grāmatas 19. nodaļā un sākas no 9. panta.

Un viņš iegāja alā un palika turpat pa nakti. Un redzi, Tā Kunga vārds nāca pār viņu, sacīdams: “Ko tu šeit dari, Elija?”

Un viņš sacīja: “Degtin es esmu dedzis savā centībā Tam Kungam, Dievam Cebaotam, jo Tavu derību Israēla bērni ir atmetuši, Tavus altārus viņi ir sadragājuši un Tavus praviešus ar zobenu nokāvuši. Un es vienīgais esmu atlicies. Un viņi tīko pēc manas dzīvības, lai to man atņemtu.”

Un Viņš sacīja: “Izej ārā un nostājies Tā Kunga priekšā kalnā.” Un redzi, Tas Kungs gāja garām. Liels un spēcīgs vējš, kas sašķeļ kalnus un sadrupina klintis, gāja Tam Kungam pa priekšu, bet šinī vējā nebija Tas Kungs. Pēc vēja nāca zemestrīce, bet Tas Kungs nebija zemestrīcē.

Un pēc zemestrīces bija uguns. Bet Tas Kungs nebija ugunī. Bet pēc uguns – klusa, mierīga balss.

Un, tiklīdz Elija to sadzirdēja, viņš aizsedza savu seju ar savu apmetni un nostājās alas ieejas priekšā, un tad balss griezās pie viņa un sacīja: “Ko tu šeit dari, Elija?”

29 Es gribu izmantot to kā tēmu uz dažām minūtēm: *Ko tu šeit dari?*

30 Elijam bija bijusi grūta diena. Viņš bija bijis uz Karmela kalna un viņš bija redzējis, kā nonāk Tā Kunga godība. Viņš ar lūgšanu bija izsaucis no debesīm uguni un pēc tam izlūdzis, lai uz zemes list lietus. Un visā tajā sasprindzinājumā viņa nervi bija teju vai sagrauti. Ak, kā es varu viņu saprast!

31 Un šeit mēs redzam viņu, pirmkārt, sludinām atkritēju tautai. Un Izebelei, kura gribēja darīt pa savam. Un tie cilvēki bija nonākuši līdz tam, ka viņi bija atmetuši Dievu, atmetuši visus Viņa apsolījumus un visus Viņa baušļus un vairs neievēroja Viņa likumus, un vispār neinteresējās par Viņu. Un Elija tā visa vidū, viņš nevarēja iet uz kompromisu. Viņam bija jāpaliek uzticīgam savai pārliecībai. Ak, kā tas atspoguļojas šajā dienā!

32 Un viņiem tur bija ķēniņiene, kuras vārds bija Izebele. Un viņa bija novedusi visus Israēla bērnus maldos ar savu moderno un fantastisko dzīvesveidu. Viņa panāca, ka viņi dzīvo ārlaulībā un dara ļaunas lietas. Vai tad tā nav laba paralēle šai dienai!

33 Bet Elija tā visa vidū... Tomēr daudzi Israēla bērni, tūkstošiem, bija pieļāvuši kompromisus un vēlējās dzīvot mūsdienīgu dzīvi. Tomēr Elija negāja uz kompromisu. Viņš norādīja Izebelei viņas vietu un kā viņai ir jādara. Ak, viņa ienīda to pravieti! Taču, jebkurā gadījumā, lai arī viņa tā neteiktu, viņš bija viņas gans.

34 Ak, daudzas reizes, kad viņi nevēlas to atzīt, bet cilvēks, kuru Dievs ir sūtījis uz kādu kopienu, ir visas tās kopienas gans, vai nu viņš ir baptists, prezbiterietis vai kas nu vēl. Dievs svaida Savu cilvēku, un viņš neies uz kompromisu. Un reizēm cilvēki viņu ienīst, jo viņš stāv par patiesību, un tomēr viņš ir Dieva gans konkrētajai stundai.

35 Ak, viņa nicināja viņu. Viņa izdarītu visu, lai varētu viņu nogalināt, un tomēr viņš bija uzticīgs Dieva principiem un Dieva standartiem. Viņas modernās ballītes un saviesīgās tikšanās, un viņas sejas krāsošana, un viņas apģērba valkāšana bija samaitājusi to valsti. Un vecais Elija nebija tik ērts. Viņš precīzi pateica viņai, kur viņa atrodas.

36 Lai Dievs sūta mums šodien vēl kādus Elijas, kas neies uz kompromisu ar grēku; kādu, kas

sludinās patiesību, lai cik sāpīga tā nebūtu. Dievam joprojām ir kalpi ikvienā kopienā, kuri neies uz kompromisu ar pasaules lietām.

37 Elijam nepatika modernās tendences, tāpēc viņš palika uzticīgs Dievam. Un atnāca kulminācijas brīdis. Un šobrīd kulminācijas brīdis ir atnācis atkal.

38 Un Elija uz Karmela kalna, kad viņi domāja, ka visas brīnumu dienas ir pagājušas un ka nekā tāda kā brīnumi vairs nevar būt, tur bija viens cilvēks, kas tiem ticēja. Un viņš sacīja: “Atvediet visus savus praviešus. Atvediet viņus šurp uz kalna, un pārbaudīsim un paskatīsimies, kas ir Dievs.” Man patīk šī Rakstu vieta.

39 Ak, ja kādreiz ir bijis laiks un vieta, kad vajadzētu izpausties patiesajam Dieva spēkam, tad tas ir šodien! Pierādīsim, kas ir Dievs!

40 Ja izglītība ir tas ceļš uz brīvību, kāpēc tas nedarbojas? Ja izeja ir sabiedriskais stāvoklis un tā tālāk, tad kāpēc tas nedarbojas? Ja maksāšana citām valstīm, lai tās būtu mūsu draugi... Un mēs ieraugām, ka tās vērsas pret mums, tiklīdz tās var. Un draudzību nevar nopirkt par naudu. Draudzība ir Dieva dāvana. Ja lielās baznīcas un lielie skolotāji ir tā izeja, tad kāpēc mūsu kopienās mums nav vairāk Dieva? Kāpēc mēs pastāvīgi virzāmies atpakaļ? Ja ar izglītības programmu, labi apmācītu kanceļi un labi apmācītu kori mēs pastāvīgi, visu laiku attālināmies no Dieva, tātad tas nedarbosies.

41 Ko ir izdarījusi zinātne? Zinātne, jūs sakāt: “Pienāks laiks, kad zinātne spēs izdarīt *to* un *šito*.” Ko viņi ir izdarījuši? Viņi ir noveduši mūs līdz tam, ka viņi iznīcina visu pasauli. Ko viņi dara? Tā vietā, lai padarītu pasauli labāku, viņi to sagrauj.

42 Ne pārāk sen, kad FIB virsnieks Als Ferars, kurš vada jaunatnes nodaļu Savienotajās Valstīs, uzņēma mani savā kabinetā; pēc tam, kad es biju atvedis viņu pie Kristus, tur šautuvē. Sacīja: “Brāli Branham, es esmu baptists. Es dzirdēju, ka tu biji baptists.”

Es sacīju: “Tieši tā.”

43 Viņš sacīja: “Bet man nav tā Svētā Gara, par kuru tu runā.” Viņš sacīja: “Vai tu domā, ka tas būtu priekš manis?”

Es sacīju: “Tieši tā.”

44 Viņš teica: “Nu, es rezervēju jauku numuriņu kādā jaukā viesnīcā. Un mēs ar tevi aizbrauksim turp, un varbūt Viņš atnāks uz to viesnīcas istabu un piepildīs mani ar Savu Garu.”

Es teicu: “Tev nav...tev nav nepieciešams viesnīcas numurs.”

Sacīja: “Nu, kur tad Viņš mani satiks?”

Es sacīju: “Tieši šeit.”

45 Viņš teica: “Viņš taču nenāktu uz šo šautuvi, vai ne, uz šo te šautuvi?”

46 Es sacīju: “Viņš iegāja vaļa vēderā viena dēļ; un kvēlojošā krāsnī cita dēļ. Viņš satiksies ar tevi jebkurā vietā, kur tu satiksies ar Viņu.” Protams. Dievs grib tikties ar tevi. Viņš grib pārrunāt to ar tevi. Viņš atnāks uz turieni, kur esi tu.

47 Un tā, Izebele bija apgānījusi to zemi. Un Elijas nervi bija saspringti, un viņš bija darījis lielus brīnumus un zīmes uz tā kalna, lai pierādītu, ka Dievs joprojām ir Dievs un var atbildēt caur brīnumu. Un kādus rezultātus tas atnesa? Draudus viņa paša dzīvībai. Ko tas atnesa vispārējās atmodas vietā? Tas atnesa draudus viņa dzīvībai.

48 Izebele, kad Ahabs viņai to pastāstīja, viņa sacīja: “Lai dievi dara man tā un vēl vairāk, ja es līdz rītdienas vakaram nenogriezīšu viņam galvu.”

49 Un Elija, kurš centās, ar Dieva sirdi viņā, centās parādīt cilvēkiem, ka Dievs joprojām ir Dievs, bet tas viss bija pagriezies pret viņu. Un, kad viņš par to izdzirdēja, viņš aizbēga tuksnesī. Un tur viņš apgūlās zem paegļa koka, mēģinādams rast mierinājumu. Viņš bija aizsūtījis prom savu kalpu, bija to atstājis.

50 Un tā, mūsu stāsts ir saistīts ar trim dažādām vietām. Pirmā ir Karmela kalns; nākamā ir zem paegļa koka; un trešā vieta, kur Dievs viņu satiek – viņš ir alā.

51 Un tas ir ļoti neparasti. Mūsu draudzes gans to zina, un arī citi kalpotāji. Ievērojiet, pēc tava Karmela kalna tev būs paegļa koks. Kad vien cilvēks saņem svētību un izlīst Dieva spēks un paveic kaut ko tavā labā, uzmanies, sātans ir ceļā! Vienkārši atceries, ka nākamajā dienā, tajā pirmdienā pēc labas svētdienas, būs grūti, jo viņš darīs visu iespējamo, lai izdauzītu no tevis to pārlicību, ko Svētais Gars iedvesa tevī iepriekšējā dienā.

Tā Elijam bija bijusi liela diena. Un viņš bija nervozs, jebkurā gadījumā.

52 Visi pravieši ir...tika pasludināti par trakiem. Jēzus Kristus tika pasludināts par traku. Ikvienu no apustuļiem sabiedrība pasludināja par traku, jo viņu kalpošana bija tik pārdabiska, ka cilvēki domāja, ka viņi ir neprātīgi. Ikviens, kas dzīvo dievbijīgi Kristū Jēzū, tiks vajāts. Tu kļūsti par citu cilvēku.

53 Kā brālis Bīlers sacīja par savu zīmi uz muguras, tu piedzimsti no jauna. Tu kļūsti par jaunu radījumu Kristū. Vecās lietas ir aizgājušas. Šīs pasaules miesīgās lietas vairs nevalda pār tevi, un tu vairs neturies pie tām, kad tu esi pārgājies no nāves dzīvībā.

54 Kad Dievs sāk darboties ar cilvēku, pirmais, ko Viņš dara draudzē, ir izved to no pasaulīguma uz svētumu, un Viņš izved to no nāves uz dzīvību. Tā ir dzimusi no augšas. Tā ir jauna. Tās priekšstatī ir jauni. Tieši tāda atmoda mums ir vajadzīga šodien. Tā patiešām ir taisnība. Ak, mums ir bijusi iegremdēšana Garā! Mums ir bijušas garīgas svētības un garīgi pacēlumi, bet tas mums vairs nav vajadzīgs. Mums ir vajadzīga dzīvā Dieva Gara atmoda cilvēku sirdīs! Mums nav tik ļoti vajadzīga iegremdēšanās Garā vai garīga pamošanās. Mums ir vajadzīga atmoda, kas atmodina to, kas mums jau ir. Nevis garīga pamošanās; reizēm tā izraisa jauktu pūli. Bet mums ir vajadzīga atmoda, kas izsijās, kas satricinās un atcirtīs visas lietas.

55 Tāpat kā stāvēt jūras krastā. Pirms dažām nedēļām es runāju ar dažiem brāļiem Puertoriko. Kad es redzēju to milzīgo jūru un lielu vētru, viņi bija augstāki par šo dievnamu. Un es teicu: "Vai ziniet ko? Tajā nav pat par pilienu vairāk ūdens nekā tad, kad tā ir pilnīgi mierīga. Bet ko rada šī putošanās un lēkāšana, un ko tas nozīmē? Tas izmet no tās krastā visus atkritumus."

56 Tieši tas ir nepieciešams draudzei – atmoda, kas nokratīs no tās visu pasaulīgumu un šīs pasaules lietas un atnesīs atpakaļ tās ticīgo sirdīs Dieva tīrību un svētumu, pazemību.

57 Nu, cilvēki, lai izpatiktu sev, viņu garā laiku pa laikam nenotiek atmoda, viņi kļūst tik miesīgi un tik vienaldzīgi, ka kļūst neīsti, ceremoniāli, paštaisni. Viņi lasa un studē, un tas ir labi, bet tas nav tas, par ko mēs runājam. Jūs zināt vairāk no Vārda. Ir labi zināt Vārdu, bet labāk ir zināt Vārda Autoru. Saprotat? To kaut ko, ko tu ignorē, to kaut ko sirdī, kas padara tevi par to, kas tu esi; tas ir tas.

58 Un es jums saku, ka Elija, viņa nervi bija uz robežas, katrā ziņā, man vienmēr ir bijis viņa žēl, viņa nervi bija teju vai gatavi sabrukt, un tas lielais trieciens no Izebeles pielika tam punktu. Tad viņš aizbēga un aizgāja tuksnesī, un apgūlās zem tā paegļa koka.

59 Ak, šis paegļa koka pārdzīvojums! Izrādās, ka daudzi no mums ir pabijuši zem tā paegļa koka. Esmu pabijis zem tā daudzās reizes, tajā vietā, kad tu nezini, ko darīt. Tu esi satraucies. Atklāti sakot, es atrodos zem tā tieši tagad, un es esmu neziņā: "Ak, Dievs, ko Tu gribi, lai es daru?"

60 Ziniet, cilvēki zem tā paegļa koka ir kā Elija, viņiem patīk gulēt. Es sludinu visvairāk nogurušajiem cilvēkiem pasaulē. Cilvēki ir tik noguruši. Viņi...viņi ir tik ļoti garīgi saspringti, ka piepilda vājprātīgo iestādes un slimnīcas, it visur. Viņi ir nonākuši tādā nervozuma stāvoklī, ka vairs nezina, kam viņi patiešām tic un ko viņi grib. Viņi tur vienkārši guļ. Viņi nezina, ko darīt. Ak, tā ir tik ļoti skumja aina!

61 Paklausies, mans brāli. Tu nevari no tā izbēgt ar dzeršanu. Tu nevari no tā izbēgt ar gaviļēšanu. Tāpat tu nevari spēlēt kārtis, lai to apklusinātu. Un tu varētu tūkstošiem reižu

nosnausties un mēģināt izbēgt no tā ar gulēšanu, bet tev tas neizdosies. Visi mūsuniecīgie ārstniecības līdzekļi, tie tikai palīdzēs apkarot simptomus. Mums ir vajadzīgas zāles pret šo slimību. Mums ir vajadzīgas... Visi pasaules psihiatri nevar to izārstēt. Tas palīdz tikai pret simptomiem. Tās zāles ir Jēzus Kristus Asinīs. Nevis atpūsties pludmalē. Nevis sameklēt kādu korāli, kādu kori, lai padziedātu korāļus. Tieši to mēs cenšamies darīt šodien, izbēgt no tā caur dziedāšanu.

62 “Ak, mēs kļūsim kā Džounsi.” Un mēs...mēs cenšamies darīt kaut ko citādāk, cenšamies izbēgt no tā caur izglītību. Ir tikai viens veids, kā to izdarīt, proti, paskatīties uz faktiem. Tā tas ir. Ak, ja tu esi sarūgtināts un uztraucies, nepievienojies draudzei. Atnāc pie Kristus. Tas ir tas vienīgais līdzeklis. Neraksti iesniegumu un nepāršķir jaunu lapu. Vienkārši iegūsti jaunu dzīvi. Kristus ir tā atbilde.

63 Tur nu viņš gulēja zem tā paegļa koka. Viņš nezināja, ko darīt. Viņa nervi bija sagrauti. Viņš trīcēja, bez šaubām, viņš raudāja. Un viņš bija briesmīgā stāvoklī.

64 Daudzi no mums nonāk šādās vietās, jo īpaši pēc Karmela kalna pārdzīvojuma. Kāds cilvēks man nesen pajautāja par to. Un kā tas... Ko mēs varētu... Ko mēs varam darīt? Kas ir tas, ko tajā laikā var izdarīt mūsu labā? Ir tikai viena lieta, ko darīt: uzticēt sevi Dievam. Lūk, es zinu, ka cilvēks var pārstrādāties un cilvēks var arī nestrādāt pietiekami daudz, cilvēks.

65 Dievs zināja, ka tam vīram bija vajadzīga barība. Viņam bija vajadzīgs kaut kas ēdams. Un tajā stāvoklī, kādā viņš gulēja, Dievam kaut kas bija jāizdara viņa labā.

66 Dievam ir kaut kas jāizdara ikvienam cilvēkam, kas nonāk zem tā paegļa koka, citādāk viņš sabruks. Viņam tas ir jādara, ja Viņa kalps guļ tur zem tā koka un nezina, ko darīt. Viņš ir izpildījis savu uzdevumu.

Elija sacīja: “Ak, Kungs, ļauj man nomirt.”

67 Man ir bijušas tādas sajūtas pēc tam, kad esmu izgājis no sapulces un šķita, ka es centos un sludināju, un lūdzos, un pārliecināju, un redzēju, kā Dieva eņģelis iztraucas cauri sanāksmei un dara zīmes un brīnumus. Un apsēžos mašīnā tur ārpusē un dzirdu, kā viņi kliedz, saka: “Tā bija tikai psiholoģija. Tajā nekā nav. Tur nav nekā. Tās visas ir muļķības.”

68 Ak, tad es ierāpoju zem tā paegļa koka. Es domāju: “Kungs, kāpēc Tu...kāpēc Tu man to ļāvi? Ko tur var izdarīt?” Bet mēs visi ejam cauri šādām pieredzēm. Bet Jehovas žēlastība pret Savu kalpu! Dievs zina tavus pārbaudījumus. Vienkārši zini šo: Viņš zina par to visu, tāpēc Viņš nonāk.

69 Viņš zināja, ka Viņa kalpam ir vajadzīga atpūta, tāpēc Viņš uz kādu brītiņu viņu iemidzināja, kamēr viņš tur bija apgūlies, gaidīdams atspirgšanu, tas ir, lūdzot nāvi: “Kungs, mani tēvi, kas bija pirms manis, nomira, un tagad paņem manu dzīvību. Es esmu izdarījis pietiekami. Es esmu cīnījies labu cīņu, es esmu pabeidzis savu skrējieni.” Bet vēl bija darbs, ko darīt. Dievs vēl nebija beidzis ar savu pravieti. Viņam joprojām bija darbs.

70 Nav svarīgi, cik ļoti mēs brēcam un domājam *to, šito* vai vēl *kaut ko*; nekas nevar mūs paņemt, kamēr Dievs nav pabeidzis ar mums. Es esmu tik priecīgs to zināt.

71 Reizēm jūs jūtaties tā, kā reiz jutos es, kad pieliku sev pie galvas pistoli, lai izdarītu pašnāvību, bet es nespēju to izdarīt. Es novilku savu cimdu, lai satvertu augstsprieguma līniju, pie kuras es strādāju, bet es nespēju to izdarīt. Kaut kas joprojām to kontrolēja! Tas pats Dievs, kas bija kopā ar Eliju, ir tas pats Dievs šodien! Viņš redzēja mani zem tā paegļa koka. Mana sieva un mazulis gulēja tur kopā; un mans tētis, mans brālis un visi. Es pats biju teju vai miris. Es esmu gulējis zem tā paegļa koka. Tas ir grūti. Un es biju nonācis līdz tam, ka biju tādā stāvoklī, ka mēģināju ar pistoli izšaut sev smadzenes; tā neizšāva. Saprotat? Vēl bija darbs, kas ir jāizdara. Kaut kam ir jātiek izdarītam. Dievs nebija beidzis. Viņš vienmēr parūpēsies par tevi.

72 Nabaga nogurušais, izvargušais kalps! Viņš redzēja viņu. Viņš zināja, kur viņš atrodas.

73 Viņš zina, kur tu esi šovakar. Varbūt tu esi zem kāda paegļa koka, viss ir zudis, bet atceries, ka Viņš zina, kur tu esi. Mums nav nepieciešami lieli remontdarbi.

74 Kā teica tā vecā melnādainā sieviete tur dienvidos. Viņai bija noticis negadījums, viņu bija notriekusi mašīna. Un tas bija... Tā bija viņu diezgan smagi traumējusi, un advokāts teica: “Vai tu gribi tiesāties par bojājumiem?”

75 Viņa sacīja: “Lūdzu, apžēlojieties! Nē, dārgais.” Sacīja: “Bojājumu man jau pietiek. Es gribu no tiem atgūties.”

76 Un es domāju, ka viņa labi atspoguļo šo kopienu un šo draudzi šovakar, un šo elles pārņemto Ameriku. Tā nav atkritusi, tā jau ir zudusi. Tā nav ceļā uz elli, tā jau ir ellē. Tā nav pazudusi...tas ir, tā neiet pazušā, tā jau ir pazudusi. Viņai nevajag tiesāties par zaudējumiem; viņai ir nepieciešams atjaunoties. Tā ir tainība. Viņš zina, kur tu esi. Viņš zina, kur tu guli.

77 Un Viņš sūtīja eņģeli. Un tas eņģelis pieskārs viņam, un viņš aizmiga. Un, kad viņš pamodās, viņam blakus gulēja sacepti kukurūzas plāceņi vai kādi citi plāceņi. Un Viņš sacīja: “Elija, celies un ēd.” Lūk, kāda ir Dieva žēlastība pret Viņa kalpu. Saprotiet, Viņš dod viņam atpūtu.

78 Ziniet, Jēzus sacīja: “Noiesim maliņā, tuksnesī, un kādu laiku atpūtīsimies.” Daži no tiem pušiem, kas domā, ka tev nav jāatpūšas, mēs redzam, ka arī viņi ļoti ātri izdeg. Ja viņi neatpūšas, izrādās, ka viņi kaut kur sabruk. Es domāju, ka tieši tur šovakar atrodas mūsu brālis Billijs Grēms, kurš cenšas darīt vairāk, nekā viņš spēj. Šie cilvēku ķermeņi ir spēcīgi, bet tiem ir nepieciešama atpūta.

79 Tad tu paņem nelielu atpūtu un kaut kur aizbrauc, un viņi tevi kritizēs, sacīs: “Es domāju, ka viņš ir sludinātājs. Paskaties, kā viņš tur, krastā, makšķerē,” vai kaut ko tamlīdzīgu. Bet tas nav svarīgi. Jehova par Savējiem parūpēsies.

80 Un, kamēr viņš gulēja tur zem koka, noguris un sarūgtināts, Dievs nomierināja viņa nervus. Viņš pabaroja viņu. Viņš atkal viņu pamodināja un atkal viņu pabaroja, un atkal nolika viņu gulēt.

81 Ziniet, es bieži esmu brīnījies, kas bija tajos plāceņos. Kādi vitamīni tika ielikti tajos plāceņos? Tomēr, lai kas arī tajos nebija, ar to viņam pietika četrdesmit dienām un četrdesmit naktīm. Viņu uzturēja to plāceņu spēks.

82 Dievs zina, ka šovakar man ir vajadzīgi daži no tiem. Un es esmu pārliecināts, ka šai draudzei ir vajadzīgi daži no tiem. Panāciet maliņā, prom no pasaules, un kādu brītiņu atpūtīsimies. Kādu brītiņu parunāsimies.

83 Jūs teiksiet, ka jums nav laika atpūtai. Reiz tā sacīja Džons Veslijs. Viņš teica: “Es baidos atpūsties. Man nav laika atpūsties.” Un tu ieraugi, ka esi sagrauts, ja tev nav šādu atpūtu.

84 Un tad mēs ieraugām, ka viņš gāja četrdesmit dienas un naktis, un Dievs atrada viņu stāvošu jeb noslēpušos kādā alā. Un Dievs gribēja pievērst viņa uzmanību. Tā ka tur garām pagāja liela vētra, un tā izārdīja tos kalnus. Tā bija tik spēcīga, ka satricināja klintis, bet Dievs nebija tajā vētrā. Tā nāca pirms Dieva. Un tad tur nāca arī liela zemestrīce, kas satricināja zemi, bet tomēr Dievs nebija tajā zemestrīcē. Un tur nāca uguns, bet Dievs nebija tajā ugunī. Un tad nāca klusa un mierīga balss, un Dievs bija tajā balsī.

85 Un, brāli, māsa, es esmu bijis alā jau pietiekami ilgi, un jūs arī, lai zinātu, ka ir bijušas daudzas zemestrīces, kas satricināja visu apkārt; daudz trokšņa un ķildu, un satraukumu, un tamlīdzīgu lietu, un lielu sanāksmju. Bet kur tajā visā ir bijis Dievs? Tas ir tas iemesls, kādēļ es šorīt teicu to, ko teicu. Ir jāatnāk kaut kam dziļākam nekā dziedināšanas dievkalpojums. Ir jānāk kaut kam dziļākam nekā dāvanai runāt mēlēs. Ir jānāk kaut kam dziļākam nekā stipram vējam. Vējš sāka pūst, bet Dievs nebija tajā. Mums ir bijuši stipri vēji pa visu valsti un sajūtas, un asinis uz sejas un rokām; visvisādas zīmes. Bet kur ir Dievs?

86 Elija gaidīja. Tomēr viņš bija pravietis, un viņš ieklausījās tajā. Viņš negāja ārā, lai salīdzinātu ar viņiem evaņģelizāciju. Viņš negāja ārā, lai uzceltu lielāko telti valstī. Viņš negāja ārā, lai nokļūtu televīzijā vai tamlīdzīgi, kā mēs to sauktu.

87 Visa šī lielā jezga, un Amerika ir vainīga, ka klausās visos tajos trokšņos. Ak, mums patīk

troksnis, bet Dievs nav tajā troksnī. Lai arī cik godājami un tā tālāk tie ir, tomēr Dievs nav troksnī. Ja tas tā būtu, kā tad ar afrikāņiem, kas sit bungas? Jūs nekad neesat dzirdējuši tādu troksni un ritmu. Dieva tajā nav. Un mums ir bijuši stipri vēji. Mums ir bijuši visvisādi uguņi un zemestrīces, un satricinājumi, un lielas atmodas, un tamlīdzīgas lietas. Dieva tajā nebija. Ja tas būtu tajā bijis, tas būtu sevi parādījis.

88 Bet pēc tam atskanēja klusa, mierīga balss, tad tajā balsī bija Dievs.

89 Tieši par to es domāju šodien, draugi. Mēs, cilvēki, esam tik...esam tik pārņemti ar visu to troksni. Tā nu Amerika mīl troksni. Paskatieties, ko viņi dara. Viņi ieslēdz tos radio, cik vien skaļi var, ar rokenrolu un bugi-vugi, visas tās mulķības. Viņiem tas ir jāuzgriež tik skaļi, ka teju vai pārsprāgst ausu bungādiņas, viss tas troksnis, visās diennakts stundās.

90 Un draudzē mēs sitam tamburīnus, skrienam šurpu trupu un kliežam, un bļaujām, un līksmojam, un mēs labi pavadām laiku. Nekas pret to, bet kur tajā visā bija Dievs? Ko tas paveica? Mēs sadalījāmies mazos gabaliņos, sauktiem par Dieva Asamblejām, par Dieva draudzi, par Apvienotajiem vasarsvētku vieniniekiem un visām tām pārējām dažādajām konfesijām. Dieva tajā nebija. Tas bija Dieva priekšvēstnesis. Tas bija ietvars.

91 Kad jūs šodien redzat tā saukto kristietību, cilvēkus, kas iet uz draudzēm un dzīvo tās cildenās dzīves, bet iziet un noliedz dziedināšanu, un noliedz Dieva Spēku, un noliedz veltītu dzīvi, saukdami jūs par “fanātiķiem”, atcerieties, ka tas ir ietvars. Tas ir... Brāli Vud, man šķiet, ka tu sauc to par sastatņu darbu. Tas ir kas neīsts. Tas ir tas rāmis, kas atrodas ārpusē. Dievs tikai stāv uz tā, lai uzceltu to ēku! Slava Dievam! Tas ir tikai neīsts rāmis, kas tiks nojaukts.

92 Mēs esam plaukšķinājuši rokas un teikuši: “Slava Dievam! Kad tu skaļi gavilē, tev tas ir!” Tā teica metodisti, nācarieši. Viņi saprata, ka viņiem tā nebija.

93 Pentakosti sacīja: “Plaukšķiniet rokas un kliežiet, līdz jūs runāsiet mēlēs. Tev tas ir.” Bet mēs sapratām, ka mums tā nebija.

94 Trūkst vēl vienas lietas. “Un, Dievs, aizved mani uz alu, kur es varu to atrast.” Iegūsim to kluso, mierīgo balsi, to kaut ko, kas padara dzīvi saldu. To kaut ko, kas, “ja tu runātu cilvēku un eņģeļu mēlēs, bet tev nebūtu Tā, tu esi nekas. Kaut arī tu varētu pravietot un runāt mēlēs, un rādīt zīmes un brīnumus, un darīt brīnumus, un darīt varenas zīmes, bet, ja tur nav tās nelielās, klusās, mierīgās balss, tu esi nekas,” saka Raksti. Tieši tāpēc mēs tagad klausāmies.

95 Mums ir bijuši pērkonī. Mums ir bijis uguns. Mums ir bijuši stipri vēji un zemestrīces. Bet, Dievs, sūti mums šo kluso, mierīgo balsi. Lūk, kas mums ir vajadzīgs. Paklausies, brāli. Mums ir vajadzīga šī klusā, mierīgā balss, klusa, mierīga balss, kas runāja.

96 Jēzus. Ir sacīts: “Jūs nedzirdējāt Viņa balsi uz ielas. Jūs nedzirdējāt Viņu brēcam.” Viņš bija mūsu paraugs. Paskatieties uz Viņu. Viņš tika salīdzināts, Viņa Gars, ar balodi, maigs.

97 Varenās lietas ir klusās lietas. Vai jūs to zinājāt, draugi? Paklausieties. Saule, kas dod dzīvību ikvienai dzīvai lietai uz zemes; botānisko dzīvību, augu dzīvību, koku dzīvību, ko nu vēl, tā atnes dzīvību, saule. Un tā var iztvaicēt no zemes miljoniem galonu ūdens, bet uztaisa mazāku troksni, nekā mēs piepumpējot spaini ūdens. Saprotat? Tās ir lielas lietas. Klusas lietas ir lielas lietas. Vai jūs kādreiz esat dzirdējuši, kā griežas zemeslode? Vai jūs esat kādreiz dzirdējuši, kā planētas riņķo pa savām orbītām? Vai jūs kādu esat dzirdējuši? Tās ir tās lielās lietas. Vai esat kādreiz dzirdējuši, kā uzlec saule?

98 Ak, mēs domājam, ka mums ir vajadzīgs daudz trokšņa, ka mums ir vajadzīgs pūtēju orķestris, ritmam; daudz lēkāšanas, citādi mums nav bijusi laba sanāksme. Mēs domājam, ka ikvienam ir jābūt virsotnē; viņi plaukšķina savas rokas un tā tālāk. Mēs domājam, ka mūzikai jābūt ritmiskai un visiem ir jāskraida šurpu turpu pa solu eju. Mums tas ir bijis! Ko labu tas ir devis? Kur tas ir nonācis? Kur tas mūs ir aizvedis šodien? Uz kaudzi ar neskaidrībām, uz kaudzi ar konfesijām; tas ir salauzis un izpostījis brālību. Pavisam noteikti. Tā bija tā vabole un cirmenis, un visi tie dažādie kukaiņi jau no paša sākuma. Un Ījabs redzēja..tas ir, Joēls tos redzēja. “Ko neapēda

cirmenis, apēda vabole, un to, kas bija palicis pēc vaboles, apēda sisenis,” un un tā tālāk, līdz mēs esam apēduši to līdz celmam.

99 Bet Raksti saka: “Es atjaunošu, saka Tas Kungs.” Mēs kaut ko gaidām.

100 No visas tās skaļās gaviļēšanas mums ir bijis pietiekami daudz pūtienu un trokšņu, lai pievērstu ticībai visu pasauli. Un mums ir bijis pietiekami daudz urrāšanas un kliegšanas, un trokšņošanas. Tik daudz, un ko tas ir paveicis? Tas nav uzbūvējis draudzi. Tas ir uzbūvējis konfesijas. Tas ir licis cilvēkiem doties ārā ar uzpūstām idejām un lepnībā. Man tādas lietišas nepatīk. Iziet uz platformas un saka: “Ak, paskatieties uz viņu! Viņš ir princis. Paskaties, kā viņš ir ģērbies, kārtīgi nopulēts un tā tālāk. Viņš zina, kā izrunāt patskaņus, un tā tālāk.” Ne jau ko tādu izvēlas Dievs.

101 Kādu dienu tā domāja kāds pravietis. Viņš grasījās svaidīt vienu kalpu. Viņš sacīja: “Viņš ir lielākais no ģimenes. Viņš izskatīsies kā nākas.” Bet Dievs viņu noraidīja.

102 Jums nav jābūt prinčiem un tā tālāk, lai stāvētu tur, kā es nezinu kas. Tas nav apģērbs, ko tu valkā, vai daiļrunība, ar kādu tu runā. Tas ir tas *kaut kas*, kas ir tevī, tā Dieva balss. Lūk, kas tas ir.

103 Tas pravietis pagāja garām nākošajam, teica: “Tas nav viņš. Dievs ir viņu noraidījis.” Pagāja garām nākošajam. Teica: “Vai jums nav vēl kāda?”

104 Sacīja: “Mums ir viens mazs sārtaidzis tur piekalnē, viņš gana avis.” Tas bija Dāvids.

105 Kad viņi atveda no turienes to mazo rudmataino zēnu ar vasaras raibumiem, ar nošļukušiem plečņiem un ietinušos aītādā, Dievs sacīja: “Tas ir viņš.”

106 Visa jūsu varenā āriene un lepnums nesader ar Dievu. Tu vari būt D.D.D., Ph.D., vai dubultais L.D. doktors. Tu vari būt bīskaps, pāvests vai kas nu tur vēl. Bet ir vajadzīgs Dievs, lai uztaisītu kaut ko no nekā. Kamēr vien tu vari būt nekas, Dievs ir tas *kaut kas*. Kamēr vien tu vari noiet maliņā no ceļa, tad Dievs var ienākt. Bet, kad tu esi tik uzpūties un stīvs, ka tev ir tas lielākais un labākais, tikmēr tev nav nekā no tā, kam tev vajadzētu būt – tas ir, pazemīgas sirds Dieva priekšā. Un mēs to zinām, brāļi. Protams. Noteikti.

107 Jūs neesat redzējuši...tas ir, dzirdējuši, kā uzlec saule. Jūs nekad to neesat dzirdējuši. Vai jūs kādreiz esat izgājuši ārā naktī, lai dzirdētu, kā krīt rasa? Ko mēs bez tās darītu? Saprotiet, ne jau tas ir vajadzīgs.

108 Tagad es jums pateikšu vienu lietu. Ne jau mierīgie...ne jau krāčainie ūdeņi, kas taisa tik lielu troksni un lēkā augšup un lejup, ir tie, kas atspoguļo sevī zvaigžņu skaistumu. Zvaigžņu skaistumu atspoguļo tas mazais dīķis, dziļš un mierīgs, lūk, kas atspoguļo zvaigžņu skaistumu.

109 Lūk, kas mums ir vajadzīgs šovakar – tas dziļais, bagātīgais pārdzīvojums, tas *kaut kas* dziļi mūsos. Nav teikts, ka tas skaļi gaviļēs, kaut arī tas varētu. Bet mēs visu uzsvaru liekam uz mūsu skaļo gaviļēšanu. Varbūt tas nekad nerunās mēlēs, tomēr tas varētu. Bet mēs visu uzsvaru liekam uz to. [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.]

110 Varbūt tas neapmeklēs Billija Grēma sanāksmi, Orala Roberta sanāksmi vai manu sanāksmi. Jums tas nav jādara. Kas tam ir vajadzīgs, ir tie Dieva mūžīgās mīlestības dziļumi. Tas Gars, kas ir viņā, kas padara tevi par to, kas tu esi.

111 Tieši par to es runāju šorīt. Tas ir tas, ko es darīju: vilku draudzi pa visu Golgātu, turp un atpakaļ. Nedomā, ka tas ir tāpēc, ka tu runāji mēlēs, vai tāpēc, ka tu tik daudz zini par Rakstiem vai esi lasījis kāda grāmatas un zini vairāk nekā tas otrais puisis. Viņš teica: “Uzvelciet zīmi tiem, kas nopūšas un brēc par tām negantībām, kas tiek darītas pilsētā.” Kuram Viņš uzvilktu zīmi mūsu pilsētās šovakar? Saprotiet, tie ir Gara dziļumi, nevis seklums. Ne jau čaumala, kas pārklāj valriekstu, ir laba. Tas ir tas valrieksts zem čaumalas. Jums ir liela tukša čaumala. Zem tās jums nekā nav. Tas, kas mums ir vajadzīgs šovakar, ir Dieva mīlestības dziļumi!

112 Un, kad Elija izdzirdēja to kluso, mierīgo balsi, viņu nekas nesatrauca.

113 Ko jūs visā tajā esat dzirdējuši? Pēc dažām dienām jūs aizbrauksiet. Jūs dzirdējāt Billiju Grēmu. Jūs dzirdēsiet Oralu Robertu. Jūs dzirdēsiet arī citus, lielus vīrus. Man nav nekas pret tiem vīriem; viņi ir Dieva kalpi. Bet neklausieties troksnī! Ieklausieties tajā klusajā, mierīgajā balsī, tajos *kaut kā* dziļumos, kas ienāk cilvēka sirdī, kas aizvāc no tevis visu muļķību. Tas aizvāc no tevis visu pasauli. Tas liek tev ienīst pasaules lietas un mīlēt Dieva lietas. Tie ir tie dziļumi, tas ir tas dīķis, kas atspoguļo Dieva mūžīgās godības zvaigznes. Tas ir tas, kas atnes acīs asaras, kas atnes neizsakāmu un godības pilnu prieku. Tas ļaus tev nostāvēt, kad viss pārējais cietīs neveiksmi. Tas ļaus... Kad atnāk slimība vai pat pati nāve, tajā joprojām atspoguļojas Dieva svētības; tajā mazajā dīķī, kas ir dziļš un atspoguļo debesis, nevis ūdens trokšņaino plūdumu. Straujais ūdens nav pārāk dziļš. Tieši klusie ūdeņi ir dziļi.

114 Lai Dievs palīdz mums šovakar, draugi, kad mēs nāksim pie vakarēdiena galda, atcerēties, ka nav nozīmes tam, ko mēs darām ārēji, cik daudzas labas lietas mēs darām.

115 Tu saki: “Nu, brāli Branham, es eju uz draudzi. Es cenšos dzīvot, cik vien labi varu.” Tas ir labi. Nav nekas pret to, brāli. “Es esmu runājis mēlēs, brāli Branham. Es esmu skaļi gavilējis Garā.” Tas ir labi. Bet tas nav tas, par ko es runāju, brāli. Tas joprojām nav tas. Ne jau par to es runāju.

116 Es runāju par to kluso, mierīgo balsi, to *kaut ko* bagātīgo un karalisko. To, ko es pirms daudziem gadiem redzēju tajās vecajās māmiņās, kad viņas gāja pa šo eju starp soliem, asarām līstot pa viņu vaigiem, kad kāds grēcīgs zēns piecēlās, lai atnāktu pie altāra.

117 Šodien, kad es aicinu pie altāra un redzu, ka nāk kāds zēns, viņas sēž un pūš burbuļus no košļājamām gumijām. Kas par lietu? Tu esi zaudējis *dzirdi* uz to.

118 Ko tu esi sadzirdējis? Ko tu dzirdi? Mēs atrodamies beigu laikā.

119 Jūs dzirdat televīzijā un radio, jūsu žurnālos un jūsu avīzēs, ka viendien šo valsti pārņems sajukums. Kāpēc jūs klausāties, vai lai dzirdētu to trauksmes signālu, kad jūsu radio ir ieslēgts visu dienu, un tur nepārtraukti skan tās muļķības, vai lai dzirdētu, kad kritīs lodes...tas ir, bumbas? Es neklausos tādas lietas!

120 Es klausos, lai sadzirdētu balsi, kas saka: “Nāc šurp augšā. Labi darīts, Mans labais un uzticamais kalps.”

121 Ko dzirdi tu? Ziniet, es domāju, ka mēs esam tik ļoti ieinteresēti uzmanīgi klausīties visās šīs pasaules lietās un tamlīdzīgās lietās, ka mēs nespējam sadzirdēt to kluso, mierīgo balsi.

122 Mēs dzirdam mūsu draudzes ganus sakām: “Vienkārši pievienojies draudzei, viss būs kārtībā.” Mēs dzirdam, ka daži no viņiem saka: “Vienkārši sāc runāt mēlēs, tad viss ir darīts.” Daži no viņiem saka: “Vienkārši skaļi gavilē, tad viss ir darīts.”

123 Jūs nespējat sadzirdēt to nelielo kluso, mierīgo balsi, kas ieliek tavā dzīvē kaut ko bagātīgu un dziļu, kas padara tevi par to, kam tev vajadzētu būt.

124 Kvieši dod kviešus ne jau tāpēc, ka tie ir uz vīnogulāja...tas ir, uz stiebra. Arī nezālēm ir stiebrs. Bet, lai izaugtu kvieši, ir vajadzīga dzīvība, kas ir tajā augā. Ūdens, kas uz tā nolīst, padzirdīs tos abus. Tie abi tajā priecāsies. Tie abi tajā augs.

125 Vīrieši un sievietes var augt, skaļi gavilējot un slavējot Dievu, runājot mēlēs un piederot draudzei, dejojot Garā un maksājot desmito tiesu, un tomēr viņu sirdīs var nebūt tās klusās, mierīgās Dieva bagātīgās un dziļās mīlestības balss.

126 “Kaut arī es atdotu savu ķermeni sadedzināšanai kā upuri, bet, ja man nav mīlestības, es esmu nekas. Kaut es atdotu visu savu mantu, lai pabarotu nabagus, es joprojām esmu nekas. Man ir ticība, lai es kustinātu kalnu, es joprojām esmu nekas. Es patiešām runāju cilvēku un eņģeļu mēlēs, es joprojām esmu nekas.” Saprotat? Tā ir tā klusā, mierīgā balss, kas runā dziļi tavā sirdī, kas izmaina ikvienu attieksmi, izmana dabu, un tu kļūsti par jaunu radījumu Kristū.

127 Ko dzirdi tu? Tas ir atkarīgs no tā, ko tu gribi dzirdēt, draugs. Ja tu klausies, dzirdi...nevis lai komentētu vai nomelnotu; bet, ja tu klausies, dzirdi, ka kaut kur notiek liela atmoda, kur ir

sapulcējušies desmit tūkstoši cilvēku, dodas...tu klausies nepareizo. “Es aiziešu un paskatīšos. Viņi saka, ka viņiem ir lieli pūļi.” Tam nav pilnīgi nekādas nozīmes. Tā tas ir hipodromos. Tā tas ir visur citur. Tā tas ir rokenrola koncertos.

“Es dodos uz...es dodos uz turieni kaut kā cita dēļ.”

128 Ja tu meklē kaut ko citu, izņemot... Ja tu klausies kaut ko citu, izņemot to kluso, mierīgo balsi, tad dodies atpakaļ uz alu. Atgriezies zem tā paegļu koka, līdz mēs būsim gatavi. Esi kluss un gaidi. Lai pērkoni pāriet. Lai zemestrīce satricina. Lai stiprais vējš aiziet un uguns plosās, lai kas tas nebūtu. Es aizdomājos par to dziesmu:

Māci man, Kungs, gaidīt, kad sirds man ir liesmās,

Ļauj pazemot man savu lepnumu un piesaukt Tavu Vārdu;

Uzturi manu ticību dzīvu un manas acis vērstas uz Tevi,

Ļauj man uz šīs zemes būt tādām, kādu Tu mani vēlies redzēt.

Lūk, ko es gribu darīt.

Tie, kas gaida uz To Kungu, iegūs jaunu spēku,

Viņi pacelsies spārnos kā ērglis.

Vai jūs tam ticat?

Viņi skries un nepiekusīs, viņi ies un nenogurs;

Māci man, Kungs, māci man, Kungs, gaidīt.

129 Lai pērkoni paiet garām. Lai uguns aiztraucas garām. Bet ļaujiet man dzirdēt to kluso, mierīgo balsi, kas saka: “Nāciet pie Manis visi, kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas. Nāciet ārā no tā paegļa koka apakšas. Nāciet ārā no savām alām.”

130 Es gribu aizsegt savu ticību, skatīdamies uz Viņa Asinīm, iznākt un sacīt: “Jā, Kungs. Tagad es ticu.”

Lūgšim.

131 Ak, Kungs, debesu un zemes Radītāj, mūžīgās dzīvības Autor un ikvienas labas dāvanas devēj, esi mums žēlīgs, Kungs! Mēs tagad stāvam ar vajadzību dzirdēt. Mūsu balsis, Kungs, ir paceltas.

132 Un nu mēs esam dzirdējuši tik daudzas balsis. Ir tik daudzas, kas saka: “Nāc šurp, uz šo draudzi. Ja vien tu pievienosies mūsu draudzei! Mums ir vislabākā grupa pilsētā, mums ir vislabāk ģērbtie cilvēki. Pie mums nāk pilsētas mērs.”

133 Un daudzi cilvēki savās sanāksmēs, Kungs, aicina gubernatorus un citus iznākt un teikt runas. Ak, Dievs, pasargā mani no tā, Kungs! Paslēp mani alā un ļauj man gaidīt, Kungs! Kāda man daļa, ko saka tas gubernators? Es gribu dzirdēt to kluso, mierīgo mana Glābēja balsi. Ak, palīdzi man gaidīt, Kungs, un atjaunot savus spēkus, kamēr es gaidu uz Tevi.

134 Un palīdzi šai draudzei, Kungs, lai tā gaida uz Tevi un atjauno savu ticību, un atjauno savu spēku, paceļ spārnus kā ērgli. Lai viņi ieklausās, Kungs, nevis tajā troksnī, nevis kliegšanā, bet lai saklausa to kluso, mierīgo balsi.

135 Kungs, pēc dažām dienām es rāpšos tur augšā uz alu, lai gaidītu. Ak, Dievs, palīdzi man, Kungs! Padari mani aklu un manas ausis kurlas pret pasaules lietām, pret popularitāti vai pret slavu, vai visu to tukšo, ko varētu piedāvāt šī pasaule. Ļauj man palikt tur, Kungs, līdz es sadzirdēšu šo kluso, mierīgo balsi. Tad ļauj Tavam kalpam iznākt, Kungs, ceļoties augšup uz ērgļa spārnēm. Dāvā to, Kungs.

136 Svētī šo mazo draudzīti. Svētī mūsu brāli Nevilu. Paņem šo slimību no viņa vēdera, Kungs, un patriec to no viņa. Ieliec viņu iejūgā, Kungs, un ļauj viņam atgriezties šeit atjaunotam. “Viņi

iegūs jaunu spēku.” Dāvā to, Kungs.

137 Piedod mums mūsu grēkus. Tagad mēs ejam pie vakarēdiena galda, Kungs. Tu teici: “Kas ēd un dzer necienīgi, tas ēd un dzer sev par sodu, neizšķirdams Tā Kunga ķermeni.” Palīdzi mums, Kungs, pārbaudīt mūsu dvēseles, mūsu sirdis. Un pārbaudi mūs, un paskaties, vai mūsos nav kaut kas netīrs. Ja tur ir, piedod mums, ak, Dievs, kamēr mēs pazemīgi gaidām uz Tevi. Mēs lūdzam to Jēzus, Tava Dēla, Vārdā. Āmen.

Māci man, Kungs, uz ceļiem gaidīt,

Un Savā labajā laikā Tu sniegsi man atbildi. (Pareizi.)

Iemāci mani nepaļauties uz to, ko dara citi,

Bet gaidīt lūgšanā atbildi no Tevis.

138 Tieši to es vēlos – atbildi no debesīm. Es gribu dzirdēt Viņa balsi, nevis menedžera balsi, nevis mēra balsi, nevis gubernatora balsi, nevis bīskapa balsi. Es gribu dzirdēt Tavu balsi, Kungs. Tas Svētā Gara lēnprātīgums un maigums, kas saka manā sirdī: “Nāciet pie Manis visi, kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas.” Jā, Kungs, mēs tagad guļam zem paegļu koka. Mēs gaidām vērodami, ko teiks Viņš.

139 Lai Tas Kungs tagad svētī ikvienu no jums. Un tā, cik daudzi vēlas tikt pieminēti lūgšanā? Paskatīsimies, paceliet savu roku. Sakiet: “Kungs, māci mani gaidīt. Iemāci mani. Ļauj man aizmirst visu manu lepnumu. Kamēr citi dodas garām, darīdami šādas lielas lietas, ļauj man pazemot savu lepnumu, vienkārši piesaukt Tavu Vārdu. Māci mani nepaļauties uz to, ko dara citi, bet vienkārši gaidīt lūgšanā atbildi no Tevis.”

140 Tāpat kā darīja Elija. Viņš tur gaidīja. Viņš dzirdēja pārkonu. Viņš dzirdēja zibeni. Viņš dzirdēja drūpošas klintis. Viņš dzirdēja uguni. Viņš dzirdēja vēju. Bet tas nebija tas, ko viņš meklēja. Tas to pravieti pat neaizkustināja. Viņš ļāva tam notikt. Bet, kad atskanēja tā klusā, mierīgā balss, viņš paņēma savu apmetni, aizsedza savu seju un devās pie alas ieejas. Un Tas Kungs sacīja: “Ej, nostājies uz tās klintis tur lejā.”

Tieši to gribu dzirdēt es: “Nostājies uz tās klintis.” Ļoti labi.

141 Ir pienācis laiks vakarēdienam. Lai Tas Kungs jūs svētī. Es domāju, ka vispirms, pirms mēs to darīsim, mēs vēlamies palūgt par visiem šeit klātesošajiem, kuri pacēla rokas, ka viņi patiešām vēlas, lai Dievs runā uz viņiem. Vai šeit ir kāds, kas atrodas zem paegļu koka šovakar? Paceliet savu roku. Protams. Protams, mēs esam. Daudzi no jums ir tajā alā, gaida.

142 Jūs esat redzējuši, ka visas šīs lietas paiet garām. Jūs dzirdējāt tos lielos atmodas dievkalpojumus, kas bija Bilijam Grēmam, Oralam Robertam, man pašam, it visur, Tomijam Osbornam, Tomijam Hiksam, kā tas viss paiet garām. Bet kur tad ir *Tas*? Kur ir tā balss?

143 Jūs sakāt: “Es skaļi gaviļēju kopā ar Džesupiem. [Evangēliska kustība savā laikā–Tulk.] Es deju Garā kopā ar “Musical Harts”. Man ir visas tās citas lietas. Es to visu esmu darījis. Bet kur ir tas *kaut kas*, brāli Branham, kas mani nospiež un uzliek man nastu par pazudušajām dvēselēm, ka es tā dēļ vienkārši nevaru nomierināties?”

144 Lūk, tie ir vienīgie, kas ieies. Tieši tā ir teikts Bībelē: “Uzvelciet zīmi tikai tiem, kas nopūšas un brēc par negantībām, kas tiek darītas pilsētā.” Ak, lūk, kur mums tas ir vajadzīgs, draugi.

Palūgsim vēlreiz.

145 Kungs! Lūdzu, Kungs! Ak, es varētu dziedāt par daudz. Es varētu sludināt par daudz. Es varētu skaļi gaviļēt par daudz. Es varētu raudāt par daudz. Bet es nekad nevarēšu lūgt par daudz. Ak, Dievs, izmeklē mani un pārbaudi mani!

146 Kā es tikko, pirms brītiņa, runāju par tiem dziļajiem dīķiem, kā tie atspoguļo zvaigznes; ieliec mūsos Sava Gara dziļumu, Kungs, kā teica pravietis Dāvids: “Viņš vada mani pie rāmiem ūdeņiem,” nevis pie straujiem ūdeņiem. Pie rāmiem ūdeņiem, vadi mani tur, Kungs. Nomierini

mani. Es esmu nervozs, es esmu viss sagrauzts.

147 Es esmu izdarījis visu, ko Tu man teici darīt, cik nu es zinu. Es esmu apceļojis visu valsti, visu pasauli, sludinādams un brēkdams, un pārliecinādams. Tu esi bijis uzticīgs, rādīdams to Mesijas zīmi, lai parādītu, ka tas esi Tu, Kungs, kas to dara, un nevis cilvēks. Es esmu par to pateicīgs. Bet, Kungs, šovakar es esmu zem paegļa koka. Es nesaprotu: “Kāpēc viņi neatgriežas no grēkiem? Kāpēc šī Amerika to neredz, Kungs? Vai viņu maņas ir tik ļoti trulas? Vai draudze ir tik ļoti organizēta, tik cieši? Un viņi negrib sadarboties. Viņi nedara neko, tikai kritizē.

148 Bet šovakar es esmu tikpat pārliecināts, kā tas bija ar Eliju zem tā koka, ka Tev tomēr ir septiņi tūkstoši tādu, kas nav locījuši ceļus Baala priekšā. Šodien Tev uz zemes ir daudz svēto, kas gaida Tā Kunga atnākšanu.

149 Ak, Kungs, esi mums žēlīgs! Pārbaudi mūs un liec mūs uz saviem mērāmajiem svariem. Un, ja mēs redzēsim, ka esam atrasti par vieglu, tad, ak, Kungs, attīri mūs no mūsu grēkiem! Un padari mūs par tādiem, kādus Tu vēlies mūs redzēt. Dāvā to katram indivīdam šajā draudzē. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

150 Tagad būs vakarēdiena laiks. Mēs lūdzam, lai Dievs jūs tagad svētī. Visi tie, kuriem ir jādodas prom un kuri nevēlas piedalīties vakarēdienā, tiekamies šeit trešdienas vakarā; tad atkal būs sanāksme.

151 Neaizmirstiet lūgties par mani. Tagad man tas būs vajadzīgs. Nākamajās pāris dienās man būs vajadzīga lūgšana. Lūk, neattiecieties pret to vieglprātīgi, bet ielieciet mani savā sirdī un lūdzieties par mani. Man ir vajadzīgas jūsu lūgšanas. Man ir jāpieņem lēmumi, kas varbūt ietekmēs miljoniem dvēseļu. Kaut kam ir jātiek izdarītam. Es esmu aizgājis tik tālu, cik vien varēju pats savā spēkā. Man ir vajadzīga vīzija no Dieva, priekš manis. Viņš parāda man priekš citiem, bet man ir vajadzīgs kaut kas priekš sevis. Man tas ir vajadzīgs. Lūdzieties par mani. Viņš to atsūtīs, ja vien jūs lūgsieties.

152 Šodien braukājoties es skatījos apkārt. Es biju pie tavas mājas, brāli Roj. Bet es negribēju ieiet iekšā; tur ārā stāvēja mašīna. Esmu tev un mātai Slauterei parādā apciemojumu. Mēs ar Medu braukājam apkārt. Es teicu: “Nu, mēs atgriezīsimies nedaudz vēlāk,” bet man uzradās darīšanas, un es neatgriezos. Ceļoju apkārt, braukāju apkārt pa ceļiem domādams: “Ak, Dievs, kaut kas ir jāizdara. Man vienkārši kaut kur ir ar Tevi jāsatiekas.”

153 Šis laiks izdara spiedienu. Iestājas tumsa. Beigu laiks ir klāt, ir viena minūte līdz pusnaktij. Ir redzama ienaidnieka klātbūtne, satricinājums, sajūta, nervozais stāvoklis, pasaules spriedze, un nemaz nezina, ka tās ir jūsu beigas. Saprotat? Ak vai! Pacelsimies augšup ar spārnēm kā ērglis, lūk, lidosim Viņa rokās, kurš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

154 Un tā, visi, kas vēlas palikt uz vakarēdienu, mēs priecāsimies, ja būsiet šeit šajā sadraudzības laikā.

155 Un tā, tas ir 1. Korintiešiem, man šķiet, 11. nodaļā, tur. Izlasi to tagad uzreiz, brāli Nevil, lūdzu. [Brālis Nevils lasa 1. vēstuli Korintiešiem 11:23-32–Tulk.]

Jo no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju: ka Tas Kungs tanī naktī, kad tas tapa nodots, ņēma maizi, pateicās, pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet Mani pieminēdami,

tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, cikkārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami.

Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.

Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm.

Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera.

Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu.

Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu un diezgan daudz ir mirušu.

Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti.

Bet sodīdams Tas Kungs grib mūs pār mācīt, lai ar pasauli netopam pazudināti.

156 Tam nav vajadzīgs nekāds skaidrojums, tas ir vienkārši šādi: “Ja mēs ēdam un dzeram necienīgi, tad mēs ēdam un dzeram sev par sodu, ja neizšķiram Tā Kunga ķermeni. Tādēļ jūsu vidū ir daudz vāju un slimu, un daudzi ir miruši,” saprotiet, kad mēs nākam ēst vakarēdienu.

157 Katram kristietim būtu jāēd vakarēdiens. Tas ir jūsu pienākums. Tas demonstrē, kas tu esi. Saprotat? Jēzus teica: “Ja jūs to neēdat, tad jums nav daļas ar Mani.” Saprotat?

158 “Bet, kas ēd un dzer necienīgi, tas ēd un dzer sev par sodu.” Tas ir, ja jūs joprojām ejat kopā ar pasauli un darāt pasaules lietas, un cilvēki redz, ka jūs piedalāties vakarēdienā, jūs darāt nepareizi. Tu tikai apkauno pats sevi. Un tas kaitēs tikai tev pašam. Nav tā, ka tas kaitēs Dievam. Tas kaitēs tev. Un tāpēc cilvēkam būtu sevi jāpārbauda.

159 Un, pirms mēs tuvosimies šim svētajam brīdim, palūdziet Dievam, lai Viņš pārbauda manu dzīvi. Un, ja es esmu izdarījis kaut ko, kas nav pareizi, piedodiet man to. Es negribēju to darīt. Es izlabošu to, ja Viņš man to atklās. Un to pašu es lūgšu par jums. Ir teikts: “Kad jūs sanākat kopā, gaidiet viens otru.” Tas ir, gaidiet viens uz otru un lūdziet viens par otru.

160 Mēs vēlamies ēst šo vakarēdienu. Un, ja mēs to nedarām, mums nav daļas ar Viņu. Tieši to Viņš pateica. Pirmajā... Tas ir, Jāņa Evaņģēlija 6. nodaļā.

161 Un tā, vienkārši palūgsim. Jūs lūdzieties par mani, klusiņām, kamēr es lūgšos par jums.

162 Es lūdzu, lai Tu piedod mums, caur ticību. Lai atnāk Tavs Gars, ak, Dievs! Es lūdzu, lai Tu piedod mums visus mūsu pārkāpumus cilvēkiem...?...piedod...?...

163 Ak, Kungs, uzklausi mūsu lūgšanu. Šī ir mūsu lūgšana par piedošanu, Kungs. Mēs lūdzam piedošanu. Mēs lūdzam žēlastību. Piedod mums, Kungs. Kā ir rakstīts Tavā Vārdā: “Piedod mums mūsu pārkāpumus, kā arī mēs piedodam tiem, kas dara pārkāpumus pret mums. Un neved mūs kārdināšanā, bet atbrīvo mūs no ļauna. Jo Tev pieder valstība un spēks, un godība mūžīgi mūžos. Āmen.”

Es ticu, ka jums ir tik daudzi...

Ko tu šeit dari?

(What Does Thou Here?)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1959. gada 1. marta vakarā, Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 59-0301E ilgst 1 stundu un 14 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2023. gadā.